

ธ. ๑๐๕

คำ แกลงการณปิดคดี

คดีดำที่ ๔๐ ก. /๒๕๕๗

คดีแดงที่

ศาล ทหารกรุงเทพ (ใช้กฎ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗)

วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๙

อัยการศาลทหารกรุงเทพ

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

นายสิรภพ กรณ์อรุช

จำเลย

ข้าพเจ้า นายสิรภพ กรณ์อรุช จำเลย

อายุ - ปี ตั้งบ้านเรือนอยู่เลขที่ ๑๐๙ ตรอกหรือซอย -

ถนน สุทธิสารวินิจฉัย ตำบล/แขวง สามเสนนอก

อำเภอ/เขต ห้วยขวาง จังหวัด กรุงเทพมหานคร

ขอทำคำ แกลงการปิดคดี ยื่นต่อศาลดังต่อไปนี้

..

ข้อ ๑. คดีนี้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยเป็นบุคคลพลเรือนได้กระทำความผิดตามประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ อันเป็นความผิดที่คณะรักษาความสงบแห่งชาติประกาศให้คดีอยู่ในอำนาจการพิจารณาพิพากษาของศาลทหารตามประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๓๗ / ๒๕๕๗ เรื่อง ความผิดที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลทหารลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคมพ.ศ. ๒๕๕๗ โดยเมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ คณะรักษาความสงบแห่งชาติได้ออกประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ๔๑ / ๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เรื่องกำหนดให้การฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเรียกบุคคลมารายงานตัวเป็นความผิด และกำหนดให้บุคคลผู้ฝ่าฝืนไม่มารายงานตัวตามคำสั่งคณะรักษาความสงบแห่งชาติต้องระวางโทษทางอาญา ทั้งนี้คณะรักษาความสงบแห่งชาติได้ออกคำสั่งเมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ ในคำสั่งคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๔๔/๒๕๕๗ สั่งให้จำเลยซึ่งเป็นบุคคลที่มีรายชื่อตามคำสั่งดังกล่าวในอันดับที่ ๒๒ เข้ามารายงานตัว ณ ห้องจามจรี สโมสรทหารบก เทเวศร์ ในวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ เวลา ๑๐.๐๐ น. ถึง ๑๒.๐๐ น. จำเลยได้ทราบประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ๔๑/๒๕๕๗ และคำสั่งที่ ๔๔/๒๕๕๗ แล้ว จำเลยไม่ได้มารายงานตัวตามประกาศดังกล่าวภายในระยะเวลาที่กำหนด อันเป็นระยะเวลาที่อยู่ในระหว่างการประกาศใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักร จำเลยซึ่งเป็นบุคคลผู้มีรายชื่อให้มารายงานตัวไม่ปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่เข้ารายงานตัวต่อคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ณ ห้องจามจรี สโมสรทหารบก เทเวศร์ ในวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ เวลา ๑๐.๐๐ น. ถึง ๑๒.๐๐ น. อันเป็นความผิดตามประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๔๑/๒๕๕๗ เหตุเกิดที่แขวงวชิรพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อันเป็นเขตที่อยู่ในอำนาจประกาศใช้กฎอัยการศึก

ระหว่างพิจารณาจำเลยยื่นคำร้องขอให้ศาลทหารกรุงเทพส่งสำนวนให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่จะใช้วินิจฉัยคดีขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ ต่อมาศาลทหารได้มีคำ

วินิจฉัยว่าศาลทหารไม่มีอำนาจในการส่งคำร้องดังกล่าวไปที่ศาลรัฐธรรมนูญเนื่องจากไม่ได้มีบทกฎหมาย
บัญญัติให้อำนาจไว้ ให้อัยการร้อง

ศาลทหารได้ดำเนินการสืบพยานโจทก์และจำเลยเสร็จสิ้น นัดฟังคำพิพากษาวันที่ ๒๕

พฤศจิกายน ๒๕๕๙

ข้อ ๒. จำเลยขอแถลงการณ์ปิดคดีในประเด็นข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายดังจะกล่าวต่อไปนี้

๒.๑ โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยในคดีนี้ กล่าวคือ ตามคำฟ้องโจทก์ที่บรรยายฟ้องว่า เหตุ

คดีนี้เกิดที่แขวงวชิรพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร และพยานโจทก์ต่างเบิกความสอดคล้องตอกันว่า
คำสั่งที่ ๔๔/๒๕๕๙ ที่สั่งให้จำเลยมารายงานตัวได้กำหนดให้จำเลยมารายงานตัวกับคณะรักษาความสงบแห่ง
ชาติที่ ห้องจามจุรี สโมสรกองทัพบก เทเวศน์ ซึ่งอยู่ในอำนาจการสอบสวนของสถานีตำรวจนครบาลดุสิต แต่
ข้อเท็จจริงในคดีนี้กลับปรากฏว่า ผู้กล่าวหาไม่ได้กล่าวโทษจำเลย ณ ท้องที่ที่ความผิดเกิด แต่กลับกล่าวโทษที่
กองบังคับการปราบปราม และต่อมาพนักงานสอบสวนกองบังคับการปราบปรามได้ทำการสอบสวนและส่ง
สำนวนการสอบสวนให้อัยการยื่นฟ้อง ซึ่งการยื่นฟ้องนั้นจะต้องพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญามาตรา ๑๒๐ ที่บัญญัติว่า “ห้ามมิให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีใดต่อศาลโดยไม่ได้ทำการสอบสวน
ในความผิดคดีนั้นก่อน” และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๒๑ ซึ่งบัญญัติในวรรคหนึ่งว่า
“พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวน ในคดีอาญาทั้งปวง” แต่การสอบสวนนั้นจะชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ก็
ต้องพิจารณาไปอีกว่าคดีนั้นได้เกิดขึ้นในท้องที่ที่ทำการสอบสวนหรือไม่

คดีนี้ได้ความจากพยานโจทก์ว่ามูลคดีเกิดขึ้นที่ท้องที่สถานีตำรวจนครบาลดุสิต แต่ผู้กล่าวหา
กลับไปแจ้งความไว้กับพนักงานสอบสวนกองบังคับการปราบปราม และจากคำเบิกความของพนักงานสอบสวน
ที่เข้าเบิกความต่อศาลก็ไม่ปรากฏว่าคดีนี้ได้เกิดขึ้นในท้องที่หรือในอำนาจการสอบสวนของกองบังคับการ
ปราบปราม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ อันเป็นหน่วยงานที่มีอำนาจสอบสวน หรือปรากฏข้อเท็จจริงว่า

พนักงานสอบสวนรับราชการอยู่ในขณะเกิดเหตุซึ่งจะทำให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจในการสอบสวนคดีนี้ได้ ทั้งเมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติพ.ศ. ๒๕๔๗ ลักษณะที่ ๒ เรื่องการจัดระเบียบราชการใน สำนักงานตำรวจแห่งชาติในมาตรา ๑๐ ได้บัญญัติไว้ว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติแบ่งส่วนราชการดังนี้ (๑) สำนักงานผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ (๒) กองบัญชาการ และในวรรคสองของมาตราดังกล่าวได้บัญญัติไว้ว่าการแบ่งส่วนราชการตาม (๑) เป็นกองบัญชาการ หรือจัดตั้งกองบัญชาการตาม (๒) ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกาและการแบ่งส่วนราชการเป็นกองบังคับการหรือส่วนราชการอื่นให้ออกเป็นกฎกระทรวง และให้กำหนดอำนาจหน้าที่ไว้ในพระราชกฤษฎีกาหรือกฎกระทรวงนั้นแล้วแต่กรณี แสดงว่าการแบ่งส่วนราชการภายในสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นกองบังคับการจะต้องออกเป็นกฎกระทรวงและการกำหนดอำนาจหน้าที่ของกองบังคับการปราบปรามจะต้องกำหนดไว้ในกฎกระทรวงฉบับเดียวกัน การออกกฎกระทรวงกำหนดอำนาจหน้าที่ของกองบังคับการถือเป็นข้อบังคับซึ่งระบุอำนาจหน้าที่ของตำรวจภายในกองบังคับการตามที่ยกมาในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖ เมื่อไม่ปรากฏจากคำเบิกความของพนักงานสอบสวน และไม่ปรากฏจากทางนำสืบของโจทก์โดยมีกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการในสำนักงานตำรวจแห่งชาติมาแสดงเป็นพยานหลักฐานเพื่อให้รับฟังข้อเท็จจริงได้ว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติแบ่งส่วนราชการเป็นกองบังคับการปราบปรามและกองดังกล่าวได้ให้อำนาจหน้าที่กองบังคับการปราบปรามไว้ว่าความผิดในข้อหาตามฟ้องซึ่งเกิดในท้องที่ สโมสรทหารบก เทเวศร์ นั้นอยู่ในอำนาจการสอบสวนของกองบังคับการปราบปรามที่โจทก์นำสืบมาจึงฟังไม่ได้ว่ากองบังคับการปราบปราม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีอำนาจและหน้าที่ในการสอบสวนคดีอาญาที่เกิดขึ้นในท้องที่ดังกล่าวและฟังไม่ได้อีกว่าพนักงานสอบสวนมีอำนาจหน้าที่สอบสวนในคดีนั้นเช่นกัน ทั้งยังไม่ปรากฏเหตุหรือข้อเท็จจริงที่แสดงให้เห็นว่าคดีดังกล่าวเป็นคดีพิเศษซึ่งอยู่ในอำนาจการสอบสวนของกองบังคับการปราบปราม กรณีจึงฟังไม่ได้ว่าการสอบสวนความผิดในคดีนี้ซึ่งสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนกองบังคับการปราบปรามเป็นการสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมาย **เทียบคำพิพากษาคดีอาญา**

หมายเลขดำที่ อ.๓๖๓/๒๕๕๘ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๓๔/๒๕๕๙ ของศาลแขวงปทุมวัน เอกสารท้าย คำแถลงการปิดคดีที่แนบมาด้วยแล้ว ดังนั้น เมื่อพนักงานสอบสวนที่ทำการสอบสวนไม่มีอำนาจในการสอบสวน จึงถือเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์จึงหามีอำนาจยื่นฟ้องจำเลยในคดีนี้ไม่

๒.๒ บทบัญญัติตามประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๓๗/๒๕๕๗ ขัดกับ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ไม่มีสภาพบังคับเป็นกฎหมาย จำเลยขอเรียนต่อศาลว่า กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights) หรือ ICCPR เป็นสนธิสัญญาพหุภาคี ซึ่งสมาชิกใหญ่แห่งสหประชาชาติได้ให้การรับรองเมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๙ และมีผลใช้บังคับเมื่อ ๒๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๙ สนธิสัญญานี้ให้คำมั่นสัญญาว่าภาคีจะเคารพสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองของบุคคล ซึ่งรวมถึงสิทธิในชีวิต เสรีภาพในศาสนา เสรีภาพในการพูด เสรีภาพในการรวมตัว สิทธิเลือกตั้ง และสิทธิในการได้รับการพิจารณาความอย่างยุติธรรม จนถึงเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ กติการะหว่างประเทศนี้มีประเทศลงนาม ๗๒ แห่งและภาคี ๑๖๕ แห่ง ซึ่ง ICCPR เป็นส่วนหนึ่งของ "International Bill of Human Rights" ร่วมกับปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน(Universal Declaration of Human Rights หรือ UDHR) และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights หรือ ICESCR) อันเป็นกฎหมายซึ่งมีความมุ่งหมายที่จะคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของพลเมืองในรัฐซึ่งเป็นภาคี ซึ่ง กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองนี้ถูกติดตามตรวจสอบโดยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน(Human Rights Committee) (หน่วยงานต่างหากจากคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (United Nations Human Rights Council) ซึ่งได้ตั้งขึ้นมาแทนที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (United Nations Commission on Human Rights) ภายใต้กฎบัตรสหประชาชาติใน พ.ศ. ๒๕๔๙ ซึ่งตั้งขึ้นอย่างถาวร เพื่อพิจารณารายงานตามกำหนดเวลา ที่ส่งเข้ามาโดยรัฐสมาชิกตามข้อตกลงใน

สนธิสัญญา สมาชิกของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนนั้นจะคัดเลือกโดยรัฐสมาชิก แต่ไม่ได้เป็นตัวแทนของ รัฐใด ๆ ทั้งนี้ ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีของสนธิสัญญานี้โดยการภาคยานุวัติเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ และมีผลบังคับใช้กับไทยเมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๐ กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและ สิทธิทางการเมือง ข้อ ๑๔ (๑) บัญญัติว่า

“ บุคคลทุกคนย่อมเสมอภาคในการพิจารณาของศาลและตุลาการ ในการพิจารณาคดีอาญาอันบุคคล ต้องหาว่ากระทำหรือการพิจารณาข้อพิพาททางสิทธิและหน้าที่ของตน ทุกคนย่อมมีสิทธิได้รับการพิจารณา อย่างเป็นธรรมและเปิดเผยในศาลที่มีอำนาจมีอิสระและเป็นกลาง ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย หนังสือพิมพ์หรือ สารธารณชนอาจถูกห้าม รับฟังการพิจารณาคดีทั้งหมด หรือบางส่วนได้ก็ด้วยเหตุผลทางศีลธรรม ความสงบ เรียบร้อยหรือความมั่นคงของชาติในสังคมประชาธิปไตย หรือด้วยเหตุผลด้านความเป็นอยู่ ส่วนตัวของคู่กรณี หรือในกรณีศาลเห็นเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งว่าเป็นพฤติกรรมการณ์พิเศษ ซึ่งการเป็นข่าวอาจทำให้กระทบต่อ ความยุติธรรม แต่คำพิพากษาในคดีอาญา หรือข้อพิพาททางแพ่งย่อมเป็นที่เปิดเผย เว้นแต่จำเป็นเพื่อผล ประโยชน์ของเด็กและเยาวชน หรือเป็นกระบวนการพิจารณาคดีเกี่ยวกับ ข้อพิพาทเรื่องทรัพย์สินของคู่สมรส หรือการเป็นผู้ปกครองเด็ก” และ ข้อ ๑๔(๕) บัญญัติว่า

“ บุคคลทุกคนที่ถูกลงโทษในความผิดอาญา ย่อมมีสิทธิที่จะอุทธรณ์การลงโทษ และคำพิพากษา ต่อศาลสูงให้พิจารณาทบทวนอีกครั้งตามกฎหมาย ”

บทบัญญัติข้อ ๑๕ (๑) และ (๕) ที่กำหนดให้บุคคลมีสิทธิได้รับพิจารณาคดีด้วยความเป็นธรรม และโดยคณะตุลาการซึ่งจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายที่มีอำนาจ มีความเป็นอิสระและเป็นกลาง รวมถึงรับรองว่า บุคคลที่ต้องคำพิพากษาลงโทษในความผิดอาญา ย่อมมีสิทธิที่จะให้คณะตุลาการระดับเหนือขึ้นไป พิจารณาทบทวนคำพิพากษา ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง อันเป็น กฎหมายระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้ภาคยานุวัติเข้าเป็นภาคีโดยไม่ได้ตั้งข้อสงวน บทบัญญัติดังกล่าว

ย่อมถูกบังคับกับประเทศไทยนับแต่วันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๔๐ เป็นต้นมา และถูกรองรับตามบทบัญญัติมาตรา ๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.๒๕๕๗

เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ คณะรักษาความสงบแห่งชาติ ซึ่งประกอบไปด้วยคณะทหารและตำรวจ ได้กระทำการเข้ายึดอำนาจล้มล้างการปกครองระบอบประชาธิปไตยและยกเลิกรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร พุทธศักราช ๒๕๕๐ โดยสถาปนาการปกครองระบอบเผด็จการทหาร ภายหลังการเข้ายึดอำนาจ คณะรักษาความสงบแห่งชาติได้ใช้อำนาจเผด็จการออกประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๓๗/๒๕๕๗ กำหนดให้บรรดาคดีความผิดที่ได้ระบุไว้ในประกาศอยู่ในเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลทหาร

จำเลยขอเรียนต่อศาลว่า ประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๓๗/๒๕๕๗ ซึ่งได้ประกาศให้บุคคลที่กระทำความผิดอาญาตามที่ได้ระบุไว้ในประกาศอยู่ในเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของศาลทหาร กระทบต่อสิทธิเสรีภาพในกระบวนการยุติธรรมที่รับรองให้บุคคลมีสิทธิได้รับการพิจารณาจากคณะตุลาการที่มีความเป็นอิสระ เป็นกลาง และมีสิทธิที่จะได้รับการทบทวนการลงโทษและคำพิพากษาโดยคณะตุลาการระดับเหนือขึ้นไป และหลักการที่ไม่นำพลเรือนขึ้นศาลทหาร เป็นหลักการทั่วไปที่รับรองคุ้มครองพลเรือนมิให้ต้องถูกดำเนินคดีในศาลอื่นนอกจากศาลยุติธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีที่พลเรือนมีความขัดแย้งกับองค์กรทหารโดยตรง ย่อมเสี่ยงไม่ได้ที่จะถูกตั้งคำถามถึงความมีส่วนได้เสียขององค์กรตุลาการศาลทหาร ซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมเป็นรองหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) เป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดในระดับกระทรวง เมื่อประกาศที่ให้คดีความผิดของพลเรือนต้องขึ้นศาลทหาร ได้ละเมิดสิทธิของจำเลยในการจะได้รับการพิจารณาคดีจากศาลยุติธรรมซึ่งเป็นศาลของพลเรือน ประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๓๗/๒๕๕๗ จึงขัดแย้งต่อบทบัญญัติมาตรา ๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.๒๕๕๗ ประกอบกับกติกา

ระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ข้อ ๑๔ (๑) และ (๕) อันเป็นผลทำให้ประกาศ
คณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๓๗/๒๕๕๗ หากอาจใช้บังคับเป็นกฎหมายได้ไม่ ศาลทหารกรุงเทพจึง
ไม่มีอำนาจพิจารณาคดีนี้

๒.๓ บทบัญญัติตามประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๓๗/๒๕๕๗ ฉบับที่

๔๑/๒๕๕๗ และคำสั่งคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๔๔/๒๕๕๗ มีการตราขึ้นโดยไม่ชอบด้วย

กฎหมาย ขัดกับหลักนิติรัฐและขัดกับการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ไม่มีสภาพบังคับเป็นกฎหมาย

จำเลยขอเรียนต่อศาลว่า “อำนาจอธิปไตย” เป็นของปวงชนชาวไทยและอำนาจตุลาการก็เป็นหนึ่งในอำนาจ

อธิปไตยจึงเป็นของประชาชน การพิจารณาพิพากษาคดีจึงต้องใช้อำนาจดังกล่าวเพื่อประชาชนอย่าง

สร้างสรรค์ในการวินิจฉัยคดี เพื่อให้เกิดผลในทางที่ขยายขอบเขตการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน

และพิทักษ์รักษาไว้ซึ่งระบอบประชาธิปไตย หากอำนาจตุลาการไม่รับใช้หลักการแห่งกฎหมายในระบอบ

ประชาธิปไตยและประชาชน แต่กลับไปโอนอ่อนผ่อนตามหรือยอมรับอำนาจของคณะรัฐประหาร ซึ่งเป็นการ

ได้มาซึ่งอำนาจการปกครองประเทศโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ย่อมทำให้ระบบกฎหมายและกระบวนการ

ยุติธรรมถูกทำลายลงจนไม่เหลือสภาพแห่งความเป็นนิติรัฐได้ นอกจากนี้อำนาจตุลาการควรมีบทบาทในการ

พิทักษ์ความชอบด้วยกฎหมาย รวมถึงพันธกรณีในการปกป้องรักษาประชาธิปไตยด้วย

จำเลยขอเรียนต่อศาลว่า คณะรัฐประหารซึ่งนำโดยพลเอกประยุทธ์ จันทร์

โอชาได้เข้ายึดอำนาจการปกครองไปจากรัฐบาลพลเรือนซึ่งมาจากการเลือกตั้งและชอบด้วยกฎหมายโดยเมื่อ

วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ คณะรัฐประหารได้บังอาจประกาศใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักร โดยไม่มี

เหตุตามพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พระพุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๒ แต่อ้างว่าตนเองมีอำนาจประกาศ

กฎอัยการศึกตามพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พระพุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๒ และมาตรา ๔ จากนั้นได้มี

คำสั่งให้ทหารพร้อมอาวุธออกควบคุมสถานีโทรทัศน์ สถานีวิทยุ และสื่อกระจายเสียงทุกชนิดทุกประเภท ตั้ง

ป้อมค่ายตามสถานที่ราชการ รวมทั้งได้ดำเนินการต่างๆ อันเป็นการเตรียมการเพื่อใช้กำลังประทุษร้ายหรือ
 ชูเชิญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย อันเป็นส่วนหนึ่งของการก่อการรัฐประหาร ก่อการกบฏ หรือสมคบกันเพื่อ
 เป็นกบฏ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบตามพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พ.ศ. ๒๔๕๗ และขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่ง
 ราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ ต่อมาในวันที่ ๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ คณะรัฐประหารได้บังอาจเรียกให้
 แกนนำของรัฐบาลรักษาการในขณะนั้นพร้อมทั้งตัวแทนจากพรรคการเมืองและกลุ่มการเมืองอันได้แก่ กลุ่ม
 แนวร่วมประชาชนประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) และ คณะกรรมการประชาชนเพื่อการ
 เปลี่ยนแปลงประเทศไทยให้เป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข (กปปส.) เข้า
 ประชุมปรึกษาหารือโดยอ้างว่าเป็นการประชุมเพื่อหาทางออกของประเทศ ณ หอประชุมกองทัพบก ถนน
 วิภาวดีรังสิต กรุงเทพมหานคร ทั้งนี้ การประชุมดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของแผนการยึดอำนาจการปกครองจาก
 รัฐบาลรักษาการ จากนั้นได้นำกำลังทหารประจำการซึ่งอยู่ใต้บังคับบัญชาของตนพร้อมอาวุธยุทโธปกรณ์
 สงครามเข้ายึดอาคารที่ทำการของรัฐบาล อาทิ เช่น ทำเนียบนายกรัฐมนตรี กระทรวงกลาโหม สถานีวิทยุ
 โทรทัศน์ของกรมประชาสัมพันธ์ สถานีโทรทัศน์ของทางราชการทุกช่อง และสถานีโทรทัศน์ของเอกชนทุกช่อง
 รวมทั้งกระทำการอื่นๆ เช่น การจับกุมคุมขังประชาชนและนักการเมืองจำนวนมาก ส่วนตัวแทนจาก
 พรรคการเมืองและกลุ่มการเมืองอันได้แก่ กลุ่มแนวร่วมประชาชนประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นป
 ช.) และ คณะกรรมการประชาชนเพื่อการเปลี่ยนแปลงประเทศไทยให้เป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์อันมีพระ
 มหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข (กปปส.) นั้น ได้ใช้กำลังบังคับกักขังไม่ให้บุคคลดังกล่าวออกนอกหอประชุม
 กองทัพบก ถนนวิภาวดีรังสิต กรุงเทพมหานคร อันเป็นการใช้กำลังประทุษร้าย และเวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา
 ได้ร่วมกันบังอาจใช้กำลังดังกล่าวมาข้างต้นชูเชิญและใช้กำลังบังคับประทุษร้ายก่อการรัฐประหาร ประกาศยึด
 อำนาจการปกครองแผ่นดินไปจากรัฐบาลรักษาการอันมาจากการเลือกตั้งและชอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราช
 ราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ รวมทั้งได้ประกาศให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ คณะรัฐมนตรี
 ทั้งคณะ และวุฒิสภา ล้มสตุกลง ปราบกฏตามคำเบิกความของพันเอกบุรินทร์ ทองประไพ และประกาศคณะ

รักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๑/๒๕๕๗ เรื่อง การควบคุมอำนาจการปกครอง เอกสารหมาย ล.๑ ประกาศ
 คณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๒/๒๕๕๗ เรื่องการประกาศใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักร เอกสาร
 หมาย ล.๘ ประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๕/๒๕๕๗ เรื่อง การสิ้นสุดชั่วคราวของรัฐธรรมนูญ
 แห่งราชอาณาจักรไทย เอกสารหมาย ล.๓ ประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๑๑/๒๕๕๗ เรื่อง
 การสิ้นสุดของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เอกสารหมาย ล.๔ ประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ
 ฉบับที่ ๑๐/๒๕๕๗ เรื่อง ให้อำนาจหน้าที่ของนายกรัฐมนตรีเป็นหน้าที่ของหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่ง
 ชาติ เอกสารหมาย ล.๕ และประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๓๐/๒๕๕๗ เรื่อง ให้วุฒิสภาสิ้นสุด
 สง เอกสารหมาย ล.๗ การกระทำของคณะรัฐประหารจึงเป็นการร่วมกันล้มล้างการปกครองระบอบ
 ประชาธิปไตยแบบรัฐสภา เป็นการได้มาซึ่งอำนาจการปกครองประเทศโดยวิธีการซึ่งไม่ได้เป็นไปตามวิถี
 ทางตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ เป็นการใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เช็ดว่าจะใช้
 กำลังประทุษร้าย เพื่อล้มล้างหรือเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญ และล้มล้างอำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร
 หรืออำนาจตุลาการแห่งรัฐธรรมนูญ อันเป็นความผิดฐานเป็นกบฏภายในราชอาณาจักรตามประมวล
 กฎหมายอาญามาตรา ๑๑๓

จำเลยขอเรียนต่อศาลว่า การก่อรัฐประหารอันเป็นความผิดฐานเป็นกบฏของคณะรัฐประหาร
 ไม่อาจเรียกตนเองว่าเป็น “รัฐธำธิปัตย์” อย่างตามอำเภอใจได้ และไม่ควรมีผู้ใดพร้อมใจยินยอมค้อมหัวต่อ
 คณะรัฐประหาร ทั้งนี้ ในระบอบประชาธิปไตย “รัฐธำธิปัตย์” หมายถึง ประชาชนผู้เป็นเจ้าของอำนาจ
 อธิปไตยซึ่งใช้อำนาจอธิปไตยผ่านองค์กรนิติบัญญัติ บริหารและตุลาการทั้งปวง การยึดอำนาจรัฐประหารเป็น
 แต่เพียงการยึดอำนาจขององค์กรผู้ใช้อำนาจอธิปไตยเท่านั้น ไม่อาจยึดอำนาจอธิปไตยที่เป็นของประชาชนได้
 ประชาชนยังคงเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยและเป็นรัฐธำธิปัตย์อยู่เสมอ องค์กรตุลาการผู้ใช้อำนาจอธิปไตย
 แทนประชาชนผู้เป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยจะต้องคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของมนุษย์ให้มั่นคง ตลอดจน

รัฐบาลต้องถูกสถาปนาขึ้นโดยได้อำนาจอันเนื่องมาจากความยินยอมของผู้ที่อยู่ภายใต้ปกครอง เมื่อใดก็ตามที่รูปแบบของรัฐบาลเป็นสิ่งที่ทำลายเป้าหมายเหล่านี้ เช่น การยึดอำนาจรัฐประหารโดยกลุ่มบุคคลที่ไม่ได้รับความยินยอมจากประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ เมื่อนั้นย่อมเป็นสิทธิของประชาชนพลเมืองที่จะปฏิเสธไม่ยอมรับหรือยกเลิกรัฐบาลนั้นเสีย รวมทั้งไม่ยอมรับบรรดาประกาศคำสั่งที่ออกโดยคณะบุคคลที่มาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและด้วยความพร้อมใจของประชาชนนั้น ซึ่งหลักการดังกล่าวมีลักษณะเป็นสากล เป็นหลักยุติธรรมตามธรรมชาติ หากตุลาการยอมรับว่าคณะรัฐประหารเป็นรัฐอธิปไตยแล้ว ก็จะเป็นการส่งเสริมให้เกิดการรัฐประหารเป็นวงจรอุบาทว์อยู่ร่ำไป เปิดช่องทางหรือยอมรับให้บุคคลหรือคณะบุคคลที่ทำการรัฐประหารยึดมือกฎหมายเข้าปกครองประเทศ ตุลาการจึงไม่ควรที่จะรับรองอำนาจของบุคคลหรือคณะบุคคลที่ทำการปฏิวัติหรือรัฐประหารว่าเป็นรัฐอธิปไตย หากแต่ต้องใช้อำนาจตุลาการในการพิพากษาวินิจฉัยให้คณะรัฐประหารต้องรับผิดชอบตามกฎหมายเพื่อธำรงไว้ซึ่งความยุติธรรมและรักษาไว้ซึ่งระบอบประชาธิปไตย และคุ้มครองประชาชนในฐานะเจ้าของอำนาจอธิปไตยที่แท้จริง หากตุลาการรับรองอำนาจของบุคคลหรือคณะบุคคลที่ทำการรัฐประหารว่าเป็นรัฐอธิปไตยแล้ว เท่ากับตุลาการไม่ได้รับใช้ประชาชน หันไปรับใช้อำนาจอันโดยมิชอบและเพิกเฉยต่อการปกป้องรักษาประชาธิปไตย กระบวนการยุติธรรมก็จะกลายเป็นบ่วงรับใช้อำนาจเผด็จการไปเสีย เมื่อประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๓๗/๒๕๕๗ ฉบับที่ ๔๑/๒๕๕๗ และคำสั่งคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๔๔/๒๕๕๗ มีการตราขึ้นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายโดยคณะรัฐประหารขัดกับหลักนิติรัฐและขัดกับการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ประกาศและคำสั่งดังกล่าวจึงไม่มีสภาพบังคับเป็นกฎหมาย ไม่สามารถมาบังคับเพื่อลงโทษแก่จำเลยได้

ข้อ ๓. จำเลยซึ่งเป็นพลเมือง มีศักดิ์และสิทธิแห่งความเป็นมนุษย์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ และโดยธรรมชาติแห่งความเป็นมนุษย์ ถูกปล้นอำนาจอธิปไตยไปโดยคณะรัฐประหาร จึงไม่อาจยอมรับอำนาจอันได้มาโดยป่าเถื่อนนั้น ขอยืนยันอารยะขัดขืนต่อคณะรัฐประหารดังข้อ

เท็จจริงและข้อกฎหมายที่ได้เรียนต่อศาล ขอศาลได้โปรดตีความและบังคับใช้กฎหมายภายใต้ความยุติธรรม
 ในระบอบประชาธิปไตย แข็งขันต่ออำนาจคณะรัฐประหาร ปฏิเสธไม่ยอมรับการได้มาซึ่งอำนาจที่ไม่ชอบด้วย
 กฎหมาย พินาศายกฟ้องเพื่อความยุติธรรมด้วย

ควรมีควรแล้วแต่จะโปรด

ลงชื่อ

จำเลย

คำแถลงการณ์ปิดคดีฉบับนี้ ข้าพเจ้านายอานนท์ นำภา ทนายความจำเลยเป็นผู้เรียงและพิมพ์

ลงชื่อ

ผู้เรียงและพิมพ์

.....
 ลงชื่อ

.....
 ผู้เรียง/พิมพ์

